

Sygn. akt: I C 770/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 30 stycznia 2020r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Wilkońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 stycznia 2020r

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 241,20 zł. (trzy tysiące dwieście czterdzieści jeden złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lutego 2017r do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1080 zł. (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 770/18

Uzasadnienie pkt 2 wyroku z dnia 30 stycznia 2020r. w zakresie częściowego oddalenia żądania o zapłatę odsetek

Powód wniósł pozew przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G., domagając się zapłaty kwoty 3.241,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że zawarł z pozwaną umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 30 czerwca 2015r. nr (...) na kwotę 25.000 zł, w której została przewidziana prowizja w wysokości 3.500 zł. Jak wskazał kredyt konsumencki został przez niego spłacony przed terminem tj. w dniu 12 listopada 2013r. Powołując się na przepis art. 49 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim wskazał, że prowizja, jaką zapłacił, nie ma charakteru prowizji przygotowawczej, stanowi prowizję pobraną tytułem korzystania przez powoda ze środków pozwanej oraz element całkowitego kosztu kredytu i tym samym podlega rozliczeniu przy wcześniejszej spłacie kredytu.

(pозew k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew pozwana zaprzeczyła, jakoby prowizja stanowiła prowizję pobraną tytułem korzystania przez powoda ze środków pozwanej i zwiększała oprocentowanie kredytu, a także podniosła, że pozaodsetkowe koszty pożyczki były znacznie niższe od dopuszczanych przez ustawę o kredycie konsumenckim. Pozwana zakwestionowała interpretację art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim przedstawioną przez Rzecznika (...) i Prezesa UOKiK, na którą powołuje się powód. Zdaniem pozwanej koszty ponoszone przez kredytobiorcę na rzecz kredytodawcy tytułem jednorazowych czynności lub usług związanych z udzieleniem kredytu, których wysokość nie jest uzależniona od okresu obowiązywania umowy, nie dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy i nie podlegają rekalkulacji w sytuacji wcześniejszej spłaty kredytu. Pozwana powołała się na art. 16 Dyrektywy Parlamentu

Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę 87/102/EWG, wskazując, że w myśl tego przepisu kredytobiorca, w przypadku wcześniejszej całkowitej spłaty zobowiązania, uprawniony jest do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na który składają się odsetki i koszty przypadające na okres pozostały po spłacie umowy, czyli dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy.

(odpowiedź na pozew k. 38-42v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 czerwca 2015r. strony zawarły umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...), na mocy której pozwany udzielił powodowi pożyczki w kwocie 25.000 zł na okres od 30 czerwca 2015r. do dnia 29 czerwca 2020r. Powód poniósł koszty związane z zawarciem umowy m.in. w postaci prowizji z tytułu udzielania pożyczki w kwocie 3.500 zł.

(okoliczność bezsporna ustalone w oparciu o umowę pożyczki k. 20-22)

Z tytułu spłaty kredytu konsumenckiego w dniu 13 listopada 2015r. powód zapłacił kwotę 23.727 zł, zaś w dniu 19 listopada 2015r. kwotę 76,39 zł,

(okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 18 stycznia 2017r. powód wezwał pozwanego do rozliczenia pożyczki nr (...) i do zapłaty kwoty 3.324 zł z tytułu obniżki całkowitego kosztu kredytu konsumenckiego w przypadku wcześniejszej spłaty. W wezwaniu powód wyznaczył pozwanemu termin do zapłaty do dnia 31 stycznia 2017r. Przedmiotowe pismo wpłynęło do pozwanego w dniu 19 stycznia 2017r., zaś pismem z dnia 27 stycznia 2017r. pozwany odmówił zapłaty dochodzonej należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18 stycznia 2017r. k. 14, pismo procesowe pozwanego z dnia 27 stycznia 2017r. k. 25-27)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Powyższe dokumenty nie budziły także żadnych wątpliwości Sądu, albowiem nie nosiły żadnych śladów przerobienia, podrobienia czy innej ingerencji.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się części prowizji uiszczonej na rzecz pozwanego przy zawarciu umowy, powołując się na przewidziane w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie. Jak wskazuje się w doktrynie w razie spełnienia przez konsumenta świadczeń, które następnie utraciły podstawę prawną na podstawie art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim, może on żądać ich zwrotu w ramach ogólnej konstrukcji świadczenia nienależnego (art. 410 kc) (por. Konrad Osajda (red.) Ustawa o kredycie konsumenckim. Komentarz, wyd. 2, 2019). Stąd jako podstawę powództwa należało przyjąć przepis art. 410 kc, zgodnie z którym świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Jak podnosi się w orzecznictwie zobowiązania wynikające z bezpodstawnego wzbogacenia (w tym obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia) są bezterminowe, a wobec tego opóźnienie w ich wykonaniu następuje dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Od tej chwili obciąża dłużnika obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 1997r., I ACa 391/97, (...) 2003, Nr 1, s. 129). Innymi słowy, roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia staje się wymagalne w terminie, w którym powinno być spełnione zgodnie z art. 455 kc (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009r.,

III CZP 102/09, L.). Zgodnie z art. 455 kc jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Nie budzi wątpliwości, że wierzyciel, wzywając dłużnika do spełnienia świadczenia, może wskazać mu termin późniejszy niż termin niezwłoczny. Wynika to z semiimperatywnego charakteru art. 455 kc (por. Konrad Osajda (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 2, 2019).

Z uwagi na bezterminowy charakter roszczenia jego wymagalność zależała od wezwania do zapłaty. W rozpatrywanym przypadku powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 18 stycznia 2017r. wyznaczając mu termin do zapłaty do dnia 31 stycznia 2017r. Bezpornie przedmiotowe pismo dotarło do dłużnika w dniu 19 stycznia 2017r., co wynika z treści odpowiedzi pozwanego na wezwanie. W związku z powyższym należało uznać, że pozwany popadł w opóźnienie dopiero z dniem następnym po upływie terminu wyznaczonego pismem z dnia 18 stycznia 2017r. tj. z dniem 1 lutego 2017r.

Z tych przyczyn powództwo o zapłatę odsetek od kwoty głównej za okres od 13 listopada 2015r. do dnia 30 stycznia 2017r. podlegało oddaleniu – na mocy art. 410 kc, art. 481 kc i art. 455 kc a contrario, o czym Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.